Pepe Borrell ens mostra el camí

written by Lluís de Yzaguirre | 21 d'agost de 2021

Catalans: ni unilateralitat, ni Faula del Diàleg, ni repetició del referèndum del Primer d'octubre. Pepe Borrell ens diu quin és el camí: guanyar la guerra (en el nostre cas, ha de ser econòmica, que és el que podria preocupar al càrtel bancari i de multinacionals que mana a la U€ –Unió €uropea): la U€ ha de mantenir converses amb els talibans perquè "han guanyat la guerra" a l'Afganistan; canvieu *talibans* per *catalans* i *Afganistan* per *Catalunya* i ja ho tenim. Com es fa això?

Faig *spooling*: la U€ no està rescatant l'Estat espanyol, li està reestructurant el deute per tal que pugui seguir pagant durant molts més anys, eternament si pot ser, amb el benentès que el negoci és segur mentre la cleptocràcia castellana segueixi munyint les mamelles catalanes. I si mai es veiessin obligats a consentir un referèndum, no solament permetrien a Espanya totes les irregularitats necessàries per a la victòria del 'no', sinó que hi aportarien els seus grans… camions de sorra.

Per què n'estic convençut?

Comencem per una anècdota que s'atribueix a un Rothschild del segle XIX. Li van demanar quina era la línia vermella per a separar un peticionari de préstec solvent d'un d'insolvent a qui es denegaria el préstec. La resposta va sorprendre el periodista: li va dir que per al banc els clients ideals no són els que poden tornar el préstec sinó els que es passen tota la vida intentant tornar-lo.

Aquesta és la filosofia que hi ha darrere d'una reestructuració del deute com la que la U€ ha fet amb l'Estat espanyol: jo et torno a prestar una part dels diners que havies amortitzat del deute anterior i, a canvi, allarguem el

període del préstec i n'endurim les condicions.

Però la reestructuració del deute espanyol amb el càrtel bancari europeu té un taló d'Aquil·les: Catalunya. Quan Catalunya s'alliberarà de l'imperialisme espanyol, el castell de cartes s'esfondrarà. Provisionalment, els espanyols provaran de compensar-ho incrementant l'espoli de l'arxipèlag balear i dels valencians, però aquesta fugida endavant hi dispararà l'independentisme.

Aquesta jugada de la U€ en favor de l'*statu quo* no vol dir que afavoreixin l'immobilisme dels *aporellos*. La U€ vol estabilitat i, segurament, intentarà jugar-nos-la com van fer els anglesos amb els escocesos. Ho explico perquè alguns ja han oblidat que cap democràcia va protestar per l'estafa monumental de Cameron canviant les regles del joc en plena campanya. Salmond havia proposat un referèndum ternari entre independència, manteniment de l'*statu quo* o incrementar els poders fiscals d'Escòcia. Els de Cameron van ensumar-se que guanyaria l'opció intermèdia (cosa que donaria al govern escocès molt més de diners i poder per a preparar la independència) i es van avenir al referèndum a condició que fos binari: independència **sí** o **no**. Una setmana abans de les votacions del 18 de setembre del 2014 les enquestes van avisar que guanyava el **sí** i tothom corrent a prometre allò que en realitat era la tercera opció que no li van permetre a Salmond: si guanyava el **no** arribarien tot de noves transferències de poders i d'impostos (que set anys més tard encara no han començat). Ho resumeixen molt bé aquests dos paràgrafs de la Wikipedia anglesa:

Durant la campanya, cadascun dels tres principals partits del Regne Unit va dur a terme revisions de les lleis constitucionals del Regne Unit, i van recomanar que es transferissin més poders al Parlament escocès. El matí previ a un debat televisiu entre Alex Salmond i Alistair Darling, *Better Together* va publicar una declaració conjunta. Co-signada pels tres principals líders dels partits britànics

(David Cameron, Ed Miliband i Nick Clegg), s'hi van comprometre a concedir a Escòcia un major poder sobre els impostos nacionals i parts del sistema de seguretat social. (…) Durant el segon debat televisat, Salmond va desafiar Darling a especificar quines competències addicionals que poguessin ajudar a crear més ocupació a Escòcia es concedirien si hi hagués una victòria del «no». Durant una visita a Escòcia a la fi d'aquella setmana, David Cameron va prometre més poders «aviat».

El 8 de setembre, l'exprimer ministre Gordon Brown va suggerir un calendari per implementar les competències addicionals en cas que guanyés el «no». Va proposar que els treballs per a una nova llei d'Escòcia s'iniciessin immediatament després del referèndum, cosa que donaria lloc a la publicació d'un llibre blanc a finals de novembre de 2014. Dos dies abans del referèndum, els tres principals líders del partit del Regne Unit es van comprometre públicament a introduir «nous poders ampliats» segons el calendari suggerit i que es continuaria la fórmula Barnett de finançament públic. (traducció Google)

Algú dirà que el resultat final és el que volia Salmond de bell antuvi, però en la seva proposta les transferències eren automàtiques l'endemà del referèndum. Ni llibre blanc, ni nous poders, ni llei d'Escòcia. Tot i que, potser, després del Brèxit s'han pogut penedir d'haver callat, on són les reclamacions de la U€ davant d'aquesta estafa?

Quines trampes espanyoles «no veurà» la U€ si acaba imposant-se la repetició del referèndum d'autodeterminació? De ben segur que hi haurà la mateixa *imparcialitat* dels mitjans de comunicació que hi va haver per a la campanya del 21D del 2017, un cens truculent, declaracions apocalíptiques de tots els funcionaris de Brussel·les, l'exigència que no es pugui repetir el referèndum abans de 400 anys i, molt probablement, un llindar de participació del 50% que, combinat amb l'abstencionisme estructural, donarà al 38% unionista la capacitat de sabotejar el referèndum i aparcar-lo *sine die*.

L’única solució que ens queda és la multilateralitat: una guerra econòmica multilateral que afecti l’oligarquia cleptocràtica del règim, que toqui les butxaques dels col·laboracionistes locals però, sobretot, que convenci el càrtel bancari europeu que fer-nos pagar als catalans la reestructuració del deute espanyol no és una bona idea. L’Onze de setembre hem de demostrar-los que seguim sent majoria i el Primer d’octubre hem de tallar autopistes, ferrocarrils i l’aeroport indefinidament, fins que retorni amb plens poders el president de la República i foragiti de Palau l’estanquera i el govern autonomista.

Cinquanta mil persones són suficients per a aïllar els nostres veïns espanyols dels europeus
(sobretot si els bascos, per primer cop, no es limitessin a la solidaritat de brindis al batzoki o l’herriko taberna), i tres torns més de cinquanta mil, de manera que al cinquè dia tornin a entrar en joc els del primer dia i se li faci entendre a Europa que Espanya és el problema i la República Catalana la solució. 200.000 persones són el deu per cent de l’independentisme: no hi ha ni un deu per cent disposat a tot? Llavors potser sí que ens mereixeríem seguir colonitzats pels espanyols. Però jo confio que hi són i que Borrell haurà de conversar amb el M.H. President de la nostra República.